

Laura gaat met vrienden op vakantie naar het zonnige Lanzarote. Maar een verschrikkelijke gebeurtenis op een feest doet de gezellige trip omslaan in een bizarre nachtmerrie...

LINDA VAN RIJN

PLAYA BLANCA

INKIJKEXEMPLAAR

THRILLER

INKIJKEXEMPLAAR

INKIJKEXEMPLAAR

Linda van Rijn

Playa Blanca

Thriller

INKIJKEXEMPLAAR

INKIJKEXEMPLAAR

HOOFDSTUK 1

‘DAMES EN HEREN, OVER TIEN MINUTEN ZULLEN WIJ landen op de luchthaven van Arrecife. Wij verzoeken u vriendelijk uw stoelriemen vast te maken, uw tafeltje in te klappen en...’

De rest van het standaardpraatje van de stewardess ging langs Laura van Diemen heen toen ze door het kleine vliegtuigraampje naar buiten keek. Daar was nu alleen nog het diepe grijsblauw van de Atlantische Oceaan te zien, maar het kon niet lang meer duren voor het uitzicht zou veranderen.

‘Eindelijk’, hoorde ze haar vriendin Benthe van der Sluijs achter zich verzuchten. ‘Ik ben niet goed in stilzitten.’

Haar andere vriendin Annemarie Ketelaar, die naast Benthe zat, grinnikte. ‘Dat heb ik gemerkt.’

Laura wisselde een blik met haar vriend Ruben, naast haar op de middelste van de drie stoelen op de rij. Allebei moesten ze lachen. ‘Als je in het woordenboek kijkt, staat mijn foto erbij’, zei Benthe altijd als iemand vroeg of ze niet toevallig adhd had. Haar tomeloze energie was legendarisch.

‘Zijn we er?’ Naast Ruben keek Roxanne Wegener wat verdwaasd om zich heen. Ze was bij het opstijgen in slaap gevallen en werd nu knipperend wakker. Laura was niet verbaasd. Ooit was ze met Roxanne, die ze al kende sinds de middelbare school, op een interrail-trip door Europa gegaan. Waar Laura had genoten van het landschap dat urenlang aan de raampjes van de trein voorbij was getrokken, waren Roxannes ogen telkens dichtgezakt zodra de wielen van de trein zich in beweging zetten. ‘Nog nooit zo lekker geslapen’, had Roxanne achteraf lachend verkondigd.

‘Ja’, zei Laura als antwoord op Roxannes vraag. ‘Nog een paar minuten. O, kijk!’ Ze wees uit het raam. Ver onder hen verschenen nu de contouren van het Canarische eiland waarnaar ze op weg waren. Het bruin van het vulkanisch gesteente werd afgewisseld met het wit van de huizen in de hoofdstad. Het vliegtuig daalde. De oceaan leek van kleur te veranderen. Het grijs trok weg, het blauw werd feller.

‘Tijd voor een duik’, zei Roxanne verlangend toen ze zich half over Ruben en Laura heen boog om een glimp op

te vangen van het uitzicht. ‘Het water ziet er heerlijk uit.’

Laura knikte. Ze had zelf ook wel zin om te zwemmen in het zeewater dat er zo aantrekkelijk uitzag, maar eerst moesten ze nog met de bus naar het hotel, een rit van zo’n drie kwartier. Gelukkig hadden ze daarna voldoende tijd om te zwemmen, aangezien ze vroeg in de ochtend – te vroeg, had Ruben gekreund toen de wekker vannacht om drie uur ging – waren vertrokken. Laura was het op dat moment hartgrondig met haar vriend eens geweest, maar nu was ze blij dat het pas begin van de middag was. In gedachten zag ze zichzelf al op een ligbedje bij het zwembad liggen, lezend in de thriller die al maanden op haar nachtkastje lag en waarvan ze toch nog maar op pagina twintig was.

Het vliegtuig daalde verder. Roxanne ging weer rechtzitten. Laura voelde hoe de Boeing een scherpe bocht maakte. Even hingen ze zo schuin dat ze vreesde dat ze in een duikvlucht boven op de hoofdstad van Lanzarote terecht zouden komen, maar toen hing het vliegtuig ineens weer recht. Ze voelde in haar buik dat de daling sneller ging.

Laura zette zich schrap voor het moment dat de wielen de grond raakten. Ze was helemaal niet bang in het vliegtuig, maar die klap, gevolgd door het harde remmen, was niet haar favoriete onderdeel van de reis. Gelukkig zette de piloot het toestel keurig aan de grond en terwijl Laura door het remmen naar voren werd geduwd in haar gordel, hoorde ze achterin een groepje vakantiegangers klappen.

‘Doen mensen dat nog?’ klonk Benthes geamuseerde stem.

‘Kennelijk’, grinnikte Laura. ‘De piloot zal het vast waarderen.’

‘De automatische piloot, bedoel je’, grijnsde Ruben. ‘Piloten hoeven toch echt al een hele tijd niet meer handmatig te landen.’

‘Hoe dan ook, we zijn er!’ Laura keek weer uit het raampje. Het enige wat te zien was, was de startbaan die te midden van verdord gras lag, maar dat deed er niet toe. De zon scheen, terwijl ze vanochtend in druilerige miezer waren vertrokken. Nog een uurtje en dan wachtten er een heerlijke hotelkamer, drie zwembaden, de zee en – zo had ze gelezen op de website – maar liefst drie verschillende cocktailbars op haar. Terwijl het vliegtuig naar de gate taxiede, pakte Laura Rubens hand vast en kneep er even in. Ze wisselde een opgetogen blik met haar vriend. Acht dagen van ontspanning, lol en lekker eten wachtten op hen. Zelden had ze zoveel zin gehad in een vakantie.

‘Lau, moet je kijken, we hebben zelfs een terras!’ Ruben had de schuifpui van hun hotelkamer geopend en riep naar haar met opgetogen stem. Laura volgde hem naar buiten en keek bewonderend naar de grote buitenruimte, waar zelfs een fijne loungebank stond.

‘Ik dacht dat we zo’n klein balkonnetje zouden hebben’, zei ze. ‘Maar dit is gewoon meer dan we thuis gewend zijn.’

Ruben lachte en knikte. Het klopte ook: hun Rotterdamse appartement had een balkon waar je met moeite een bistro-setje op kwijt kon. Met z’n tweeën was het

prima, maar mochten ze ooit kinderen krijgen, dan wilde Laura toch op zoek naar een huis met een tuin.

‘Zit nog lekker ook’, deelde Ruben vanaf de bank mee. Hij klopte op de plek naast zich. Laura liet zich op het zachte kussen zakken en nestelde zich tegen hem aan. De middagzon viel op haar gezicht en genietend sloot ze haar ogen. Ze voelde de vermoeidheid door het vroege opstaan, maar tegelijkertijd gaf de zon haar energie. ‘Kom mee’, zei ze na een tijdje. ‘Dan gaan we zwemmen.’

‘Moeten we niet even de spullen uitpakken?’

‘Als je liever hier op de kamer kleren in de kast gaat leggen dan dat je deze zonnige uurtjes in het zwembad doorbrengt, vind ik het prima’, zei Laura, terwijl ze overeind kwam. ‘Maar persoonlijk voel ik meer voor een frisse duik. Ik heb onze zwemspullen bovenop gelegd in de koffer.’

‘Slim’, zei Ruben, die ook overeind kwam, met een grijns. ‘Als we het van mijn inpaktalent moesten hebben, zouden we het komende uur aan het zoeken zijn.’

Laura opende de koffer en haalde er een tasje met daarin hun zwemspullen uit. Vijf minuten later liepen ze naar het grootste van de vijf zwembaden, waar het vrij rustig was. Ze vonden twee ligbedjes in de zon en installeerden zich. ‘Moet je kijken’, zei Laura grinnikend en ze wees naar een bordje waarop stond dat het verboden was om stoelen te claimen door een handdoek neer te leggen. ‘Dat zal een hoop ergernis schelen.’

‘O ja, vreselijk.’ Ruben trok een gezicht. ‘Weet je nog vorig jaar in Griekenland?’

Laura knikte. Tijdens hun vakantie op Samos hadden ze in acht dagen tijd drie keer meegemaakt dat gasten bijna, of helemaal, met elkaar op de vuist gingen vanwege een al dan niet geclaimde ligstoel. Het was zo erg dat er zelfs een beveiligiger van het hotel aan te pas had moeten komen.

‘Volgens mij zijn er hier sowieso wel genoeg ligstoelen’, zei Laura terwijl ze om zich heen keek. ‘Ik heb niet de indruk dat het hotel helemaal vol zit.’

‘Het hoogseizoen zit er ook al zo’n beetje op’, zei Ruben. ‘Eind september is het nooit erg druk op de Canarische Eilanden.’

‘Vreemd eigenlijk.’ Laura sloot haar ogen en draaide haar gezicht naar de zon. ‘Terwijl het hier nog heerlijk weer is.’ Op dat moment was het alsof er een wolk voor de zon schoof, want plotseling lag ze in de schaduw. Verwonderd opende ze haar ogen weer en knipperde even. ‘Hé, Benthe!’

‘Bezwaar als ik bij jullie kom liggen?’ vroeg haar vriendin, die zich had omgekleed en nu een kleurige strandjurk en een grote, rieten hoed droeg. Over haar linkerschouder hing een gevlochten tas waaruit een handdoek stak.

‘Nee, natuurlijk niet. Kom erbij.’ Laura gebaarde naar het lege bedje rechts van haar. ‘Ik denk dat de rest de koffers aan het uitpakken is, maar mij lijkt dat dat vanavond ook wel kan.’

‘Ja, precies.’ Benthe haalde de handdoek uit haar tas en spreidde die uit over het ligbed. Daarna begon ze zich in te smeren met zonnebrand die sterk naar kokos rook. ‘Ik heb

gelezen dat hier op het eiland een prachtig museum is’, zei ze ondertussen. ‘Het Museo Internacional in Arrecife. Er hangt werk van Picasso, Miró en Zóbel. Ik denk dat ik er morgen meteen naartoe ga.’

‘Goed idee’, zei Laura. ‘Misschien ga ik wel mee. Ik weet niet zoveel over kunst als jij, maar ik ben dol op musea.’

‘Vooral het werk van Miró is prachtig’, vertelde Benthe. Haar ogen begonnen te glimmen toen ze over de kunstenaar sprak. Kunst was Benthes grote liefde en, gelukkig voor haar, sinds een paar jaar ook waar ze van leefde.

‘Hoe hij speelt met vorm, en kleur.’ Benthe zuchtte diep. ‘Dat is zo ontzettend knap. Als ik maar tien procent van zijn talent zou hebben, zou ik al diep gelukkig zijn, maar dat heb ik helaas niet.’

‘Je moet jezelf niet tekortdoen’, zei Laura. ‘Je hebt hartstikke veel talent. Bijna alle schilderijen van je expositie zijn al verkocht. En toen we daar waren, spatte ik bijna uit elkaar van trots over al het moois dat je hebt gemaakt.’

‘Ach welnee.’ Benthe stak afwerend haar handen op. Daarna vouwde ze ze met een klap samen voor haar borst. ‘Ik zal mezelf natuurlijk nooit in één adem kunnen noemen met de grote meesters en dat hoeft ook helemaal niet. Waar het om gaat is dat je de emotie van de kunstenaar voelt in het werk en dat hij zonder het daadwerkelijk uit te drukken, precies kan overbrengen wat hij bedoelt. Dat is zo knap aan Miró, maar ook aan Picasso, want wat zij doen...’

‘Ik ga zwemmen’, zei Ruben abrupt en hij stond op. Het volgende moment dook hij met een sierlijke beweging het

water in, pas tien meter verder kwam hij weer boven.

Benthe fronste, maar ging er niet op in. Laura keek even naar haar vriend en richtte haar aandacht toen weer op Benthe alsof er niets was gebeurd. ‘Wat doen zij?’ vroeg ze, maar haar vriendin was inmiddels gaan liggen.

‘Laten we gewoon naar het museum gaan, dan zie je wat ik bedoel’, zei ze. ‘Misschien willen er nog wel meer mensen mee.’

Laura gaf geen antwoord. In plaats daarvan zei ze: ‘Ik ga ook even zwemmen.’

Benthe humde alleen maar en Laura liep naar de rand. Ze liet zich voorzichtig in het water zakken. Even rilde ze, maar het koele water voelde aangenaam op haar door de zon verwarmde huid.

‘Wat deed je nou?’ vroeg ze toen ze Ruben had bereikt, die aan de andere kant van het bad ontspannen wat baantjes aan het trekken was. ‘Waarom was je ineens weg?’

‘O, niks.’ Hij kneep zijn ogen samen. ‘Ik had het warm.’

‘Ik weet dat je haar overdreven vindt, maar ze bedoelt het niet slecht. Ze is gewoon erg enthousiast over kunst. En over... nou ja, over alles.’

Ruben trok een gezicht en ging er verder niet op in. Laura beet op haar onderlip.

Natuurlijk wist ze al langer dat wanneer Ruben mocht kiezen, hij niet meteen met Benthe op vakantie zou gaan. Haar vriendin en haar vriend vormden geen match in karakter – Benthe expressief en licht ontvlambaar, Ruben juist gelijkmatig en bedachtzaam – maar Laura gaf om hen allebei heel veel. En een vakantie met deze vrienden-

groep betekende gewoon een vakantie met Benthe, dat was vanaf het begin duidelijk geweest.

‘Liefje, maak je niet druk’, zei Ruben nu. ‘Als dat drukke gedoe van Benthe tot oververhitting bij mij dreigt te leiden, is er gelukkig een zwembad dichtbij. Ik weet dat jij dol op haar bent en ik houd het echt wel uit hoor, die acht dagen.’ Onder water voelde ze Rubens arm om haar middel. Hij trok haar natte lijf tegen dat van hem aan en gaf haar een kus op haar voorhoofd. ‘Ga morgen lekker naar dat museum, schat. Als je het niet erg vindt dat ik dan op het strand ga liggen en van de stilte ga genieten.’

‘Dank je wel’, zei Laura en even liet ze haar hoofd op zijn schouder rusten. Niet voor het eerst prees ze zichzelf gelukkig met een vriend met zo’n makkelijk karakter. Ze wist dat als Ruben zei dat ze naar het museum moest gaan, hij dat ook meende. Hij was niet zo’n man die dan achteraf moeilijk ging doen of zich gepasseerd voelde. Het enige waar ze hem echt geïrriteerd mee zou krijgen, was van hem verwachten dat hij mee zou gaan.

Ergens begreep ze wel wat hij bedoelde. Hoewel ze zelf dol was op Benthe, zag ze ook wel dat haar vriendin bij vlagen uitermate druk en aanwezig was. Zelf was ze juist dol op de eigenschappen die Benthe kenmerkten. Toen ze elkaar hadden ontmoet, nu zes jaar geleden, waren het Benthes overduidelijke aanwezigheid, tomeloze energie en kenmerkende lach geweest die maakten dat Laura graag in haar buurt was. Benthe had het soort energie dat de ruimte vulde en bleef plakken aan iedereen die aanwezig was. Bruisend, zo had Laura haar weleens

omschreven. En als Benthe in de buurt was, ging je als vanzelf zelf ook een beetje bruisen.

‘Dat kwam gewoon doordat die yoga zo dodelijk saai was’, had Benthe weleens lachend gezegd toen Laura haar die omschrijving had verteld. ‘Iedereen met een hartslag had die zaal kunnen doen bruisen. Maar helaas was de rest van de groep al in slaap gevallen.’

Het was typisch Benthe om zo te overdrijven, al moest Laura toegeven dat de yogalerares van destijds niet bepaald het energiepeil in de groep had weten op te krikken. Het was Laura’s eerste kennismaking met yoga – Annemarie had haar meegesleept – en ze dacht dat het zo hoorde, maar toen ze later ergens anders lessen was gaan volgen, had ze ontdekt dat ze zich na een les helemaal niet uitgeblust hoorde te voelen. Toch hadden ze achteraf nog veel lol gehad om de lerares en haar zalvende stem, die je, zoals Annemarie graag riep, ongetwijfeld van je slaapproblemen af kon helpen.

Laura geloofde eigenlijk niet zo in het lot, maar dat zij en Annemarie juist door die oersaai yogalessen Benthe hadden ontmoet, kon toch ook niet helemaal toeval zijn. En dat terwijl Benthe zich voor andere lessen had ingeschreven en die eerste keer per ongeluk de verkeerde zaal van de yogaschool binnen was gelopen. Benthe, die er juist wel van overtuigd was dat toeval onzin was en dat het leven al lang en breed voor je was uitgestippeld, mocht graag beweren dat een onzichtbare kracht haar die avond naar de verkeerde deur had geleid. Laura moest daar altijd om lachen en hield het erop dat Benthes chaotische

karakter hoogstwaarschijnlijk een grotere rol speelde. Hoe dan ook, die avond dat Annemarie en Laura hun eerste yogales hadden gevolgd, waren zij en Benthe bij elkaar in de groep terechtgekomen. Na afloop van de les, toen er voor iedereen komkommerwater klaarstond en een gemberdrankje dat Laura bijna had uitgespuugd omdat het in haar mond en keel brandde, waren ze aan de praat geraakt. Er was meteen een klik geweest en toen Laura vertelde dat ze een eigen koffiebar had, had Benthe beloofd snel langs te komen. Eerlijk gezegd zou het Laura niet hebben verbaasd als Benthe nooit was komen opdagen – ging het niet vaak zo met dat soort beloftes? Maar twee dagen later was ze in de zaak opgedoken en omdat het toen net even rustig was, had Laura cappuccino met haar gedronken. Vanaf dat moment was de vriendschap een feit geweest. Een paar weken later waren ze uit eten gegaan met Annemarie erbij en de keer daarop was Benthe aangeschoven toen Roxanne er ook was. Nu, zes jaar later, kon niemand zich meer voorstellen dat Benthe ooit géén onderdeel van de vriendengroep was geweest. Het was zo fijn om haar er als vriendin bij te hebben. Laura had met grote regelmaat spierpijn van het lachen gehad na een avond waarop Benthe haar meest recente liefdesveroveringen in geuren en kleuren had gedeeld. Benthe had een uitzonderlijk slechte smaak waar het mannen – en soms ook vrouwen – betrof en hoewel haar vriendinnen het einde van zo'n scharrel of beginnende relatie al lang zagen aankomen, bleef Benthe heilig geloven dat ze de ware had ontmoet. Als het dan weer op een of andere

spectaculaire manier klapte, leverde dat uiteraard de mooiste verhalen op. Laura was dolgelukkig dat ze al zo lang een vaste relatie had en dat ze niet, zoals Benthe, de ene date aan de andere hoefde te rijgen, maar ze genoot met volle teugen van de avonturen van haar vriendin. Maar los van alle gekheid en de bizarre verhalen, was Benthe ook de vriendin die altijd net op het juiste moment wist te bellen. Vorige maand bijvoorbeeld, toen Laura door de stress bijna niet meer kon ademhalen en serieus had overwogen om met haar koffiezaak te stoppen. Gebrek aan personeel, toenemende concurrentie en een huurbaas die een absurde verhoging doorvoerde, hadden gemaakt dat ze amper nog sliep. Het laatste wat Laura wilde was om Laura's, zoals haar zaak simpelweg heette, te sluiten, nadat ze er al vier jaar met hart en ziel alles in had gestopt wat ze had. Inmiddels liep Laura's heel goed, had ze een paar personeelsleden in dienst en kon ze er prima van leven, maar het bleef hard werken. Laura was ambitieus genoeg om altijd weer nieuwe producten en acties te bedenken, zodat de zaak nooit leeg zou zijn. Dat ze daarvoor lange dagen maakte en dat het ten koste ging van de tijd voor haarzelf, dat was dan maar zo. Maar toen ze in één week twee opzeggingen van zaterdaghulpen had gekregen en de huur zo omhoog was gegaan, had ze er echt doorheen gezeten. Ruben was in zo'n geval een typische man: praktisch en oplossingsgericht. Terwijl Laura behoefte had gehad aan een luisterend oor en een arm om haar heen. Dat laatste had Benthe feilloos aanvoeld en tot vier keer toe was ze in de zaak opgedoken

om Laura te steunen. ‘Het zal mijn zesde zintuig wel zijn’, had ze grappend gezegd toen Laura vroeg hoe ze wist dat ze haar nodig had. Maar eigenlijk was het geen grap.

Laura slaakte een geschrokken kreetje toen ze onder water voelde hoe haar benen werden vastgegrepen. Het volgende moment kwam Ruben boven, een grote grijns op zijn gezicht. ‘Schrok je?’

‘Nee hoor’, beweerde Laura lachend. ‘Hoe kom je erbij?’

‘Ik ga het luchtbed opblazen’, zei haar vriend. ‘En dan met een cocktail in het zwembad ronddobberen. Ik denk dat ik daar de laatste tijd het meest naar heb uitgekeken.’

‘Anders ik wel’, knikte Laura. ‘Als jij mijn luchtbed ook opblaast, haal ik de cocktails.’

Ruben beloofde het en hees zichzelf soepel uit het water. Laura keek naar hem toen hij over de kant terugliep naar hun stoelen. Al waren ze met vrienden op vakantie, ze vond het fijn om deze week ook weer eens echt tijd voor hem te hebben. Zijzelf was veel in de zaak te vinden, Ruben had als freelance IT’er een klus bij een succesvolle start-up aangenomen, die veel meer tijd in beslag nam dan vooraf was gepland. De afgelopen drie weken had ze hem amper gezien. Hij was vaak al weg als zij ’s ochtends naar de zaak vertrok en tegen de tijd dat ze thuiskwam, zat hij nog steeds bij zijn opdrachtgever. Stoppen was een woord dat niet in Rubens woordenboek voorkwam, kiezen op elkaar en schouders eronder des te meer. Hij had zelfs gezegd dat hij de vakantie misschien maar moest laten schieten omdat de klus zoveel tegenslagen kende dat

die nog lang niet geklaard was, maar gelukkig was hij daar zelf van teruggekomen. Allebei hadden ze juist behoefte aan even niet de hele dag werken, aan lange gesprekken voeren en aan een keer een boek lezen in plaats van een overvolle mailbox.

‘Wil jij ook wat drinken?’ vroeg Laura aan Benthe, toen ze bij de stoel haar pareo omsloeg om naar de bar te lopen. ‘Ik ga cocktails halen.’

‘Geweldig idee’, zei Benthe terwijl ze overeind kwam om een duik te gaan nemen. ‘Waarschijnlijk zouden we er na zo’n korte nacht beter aan doen om geen alcohol te drinken, maar ach, we zijn op vakantie. Dus doe mij maar een mojito.’

‘Komt eraan’, zei Laura lachend, maar Benthe hoorde het al niet meer omdat ze met een sierlijke duik in het zwembad was verdwenen. Laura liep naar de bar. Het all-inclusivebandje om haar pols maakte dat ze nog geen tien minuten later zonder te betalen met drie mojito’s weer naar buiten liep. ‘O, ik loop nog even terug’, zei ze, toen ze zag dat Roxanne en haar vriend Sven inmiddels ook waren aangeschoven. ‘Willen jullie ook?’

‘Nee joh, ik haal zo zelf wel’, zei Roxanne. ‘Jij bent het hele jaar door al mensen aan het bedienen.’

‘Ik doe het graag, hoor’, verzekerde Laura haar, maar Roxanne schudde resoluut haar hoofd.

Ruben was nog bezig met het opblazen van de twee knalroze luchtbedden en Laura ging op haar ligbedje zitten. Ze zette Benthes cocktail op het tafeltje naast de stoel van haar vriendin. Benthe maakte een hummend geluid

om haar dankbaarheid te betuigen en draaide daarna haar gezicht weer naar de zon, haar ogen gesloten.

‘Hebben jullie al uitgepakt?’ vroeg Roxanne, die op het lege ligbed naast dat van Sven had plaatsgenomen. Ze pakte haar dikke, donkere haar bijeen en bond het in een hoge paardenstaart.

Laura schudde haar hoofd. ‘We hadden meer zin om te gaan zwemmen.’

‘Wij ook.’ Roxanne glimlachte. ‘Of nou ja, ik. Sven wilde natuurlijk eerst alle kleding inruimen.’ Ze trok een gezicht. ‘Ze zeggen altijd dat mannen van die sloddervossen zijn, maar ik geloof dat ik echt een uitzondering te pakken heb. Gelukkig heb ik hem overgehaald het allemaal straks te doen, want ik snak naar een duik.’

Ze trok haar zomerjurkje over haar hoofd en deponeerde het in haar tas. Daarna pakte ze de zonnebrand. Laura keek met enige jaloezie naar Roxannes buik, waar haar getrainde buikspieren zich aftekenden. Misschien zou ze zelf ook eens wat meer moeten sporten.

‘Bijkomend voordeel van mijn werk’, zei Roxanne lachend toen Laura er een opmerking over maakte. ‘Acht uur per dag sporten in de baas z’n tijd.’

‘Nou, dan is er wel wat veranderd sinds de lessen van Van Zon vroeger’, zei Laura, doelend op de gymdocent die ze op de middelbare school hadden gehad. ‘Ik herinner me hem niet anders dan mank en met een buik die er niet echt uitzag alsof er dagelijks werd gesport.’

‘O ja, Van Zon!’ riep Roxanne lachend uit. ‘Jeetje, ik heb in geen jaren aan die man gedacht. Zou hij nog leven?’

‘Geen idee. Maar hij moet jouw grote inspirator zijn geweest.’

‘O, zeker’, grinnikte Roxanne. ‘Ik wilde eigenlijk iets heel anders worden, maar na 4 havo, waar we een jaar lang les van hem hadden, ging ik om en wilde ik niets liever dan gymdocent zijn. Hoe hij in de ringen zweefde... magisch.’

‘Ik snap het helemaal’, lachte Laura. De beelden waar Roxanne op doelde, verschenen op haar netvlies alsof het gisteren was gebeurd en niet, zoals in werkelijkheid het geval was, achttien jaar geleden. De toen al bejaarde gymdocent die stram en stroef een oefening in de ringen voordeed, en de klas die vooral de adem leek in te houden en hoopte dat de man niet ongelukkig ten val zou komen. Of misschien wel, zodat ze voorlopig op dinsdagochtend het eerste uur vrij zouden hebben.

Roxanne had in dat jaar haar beslissing om zelf gymdocent te worden, allang genomen. Sinds Laura haar in de brugklas van de havo had leren kennen, zei ze al dat dat haar doel was en daar was ze nooit van afgeweken.

‘Klaar!’ riep Ruben triomfantelijk en hij hield een van de twee roze luchtbedden omhoog. ‘Kom je?’

‘Ach, wat lief van je, en ook nog precies in mijn lievelingskleur!’ riep Sven, waarop ze allemaal moesten lachen.

‘Ik ga even ultiem relaxen’, zei Laura. ‘Tot straks.’ Ze stond op, pakte haar in een plastic glas geserveerde cocktail en duwde het luchtbed in het water. Daarna klom ze erop en ging voorzichtig liggen, zonder van de cocktail te morsen. Uiteindelijk peddelde ze naar een gedeelte van het zwembad waar niemand was en liet genietend haar hoofd

tegen het kussentje rusten. Ruben was haar gevolgd en dobberde naast haar. Even raakte hij haar been aan en Laura glimlachte naar hem. De zon verwarmde haar huid, maar er leek nog een ander soort warmte te zijn. Een soort warmte die van binnenuit kwam en die haar nog meer leek te vullen dan de zon deed. Lieve vrienden om haar heen, haar vriend naast zich en een geweldige vakantie om naar uit te kijken. Ze wist niet waar ze het aan had verdiend, maar voor even, dobberend op haar luchtbed, voelde ze zich de gelukkigste vrouw op aarde.